

Trenkler, 1906, AA

HORSKÝ CHODNÍK

Karpacz – Sněžka – Jubilejní cesta

Kvalita a odolnost horského chodníku vychází především z druhu a množství materiálu, který mají stavbaři k dispozici. Podle typu horniny a množství volných kamenů volí technologii výstavby. Na Sněžku vedou čtyři chodníky, dva ze severozápadu od Obří pláně vznikly v žulovém pásnu, od Růžové hory z jihu a z Obřího hřebene z východu prochází rozpadlými, výrazně přeměněnými břidlicemi. Proto mají chodníky tak rozdílný charakter a kvalitu. Nejstarší „Cik-cak“ cesta od Obří pláně je celá vyštětovaná kameny. Také pro stavbu na snímku zachycené Jubilejní cesty z roku 1905 byl na severním úbočí Sněžky dostatek kvalitního materiálu. Naproti tomu cesty od Růžové hory a Malé Úpy erodují v sypkém materiálu s příměsí malých plochých kamenů. Jubilejní cestu přestavěli na sjízdnou silnici na konci druhé světové války váleční zajatci. Do současné podoby byla s použitím cizorodého materiálu postavena při stavbě nové Polské boudy v roce 1967.

BERGSTEIGE

Krummhübel – Schneekoppe – Jubiläumsweg

Die Qualität und Beständigkeit der Bergsteige beruht vor allem auf der Art und Menge des den Wegebauern zur Verfügung stehenden Materials. Ausschlaggebend für die Bautechnologie ist die Art des Gesteins und die Menge der zur Verfügung stehenden losen Steine. Zur Schneekoppe führen vier Bergsteige, zwei aus dem Nordwesten über Koppenplan entstanden in der Granitzone, der südliche Steig vom Rosenberg und der östliche über den Riesenkamm führen durch zerfallenes, stark metamorphes Schiefergestein. Deshalb sind diese Bergsteige von so unterschiedlicher Qualität und verschiedenem Charakter. Der älteste Zick-Zack-Weg von Koppenplan ist gänzlich in Sturzpflaster gepflastert. Auch für den Bau des auf dem Foto festgehaltenen Jubiläumsweges aus dem Jahre 1905 war am Nordhang der Schneekoppe genügend hochwertiges Material vorhanden. Die Wege vom Rosenberg und von Klein Aupa hingegen erodieren im mürben Material mit Beimischung flacher Steine. Gegen Ende des zweiten Weltkrieges wurde der Jubiläumsweg von Kriegsgefangenen in eine Fahrstraße umgebaut. Beim Bau der neuen Polnischen Baude im Jahre 1967 bekam sie unter Verwendung fremdartigen Materials ihr heutiges Aussehen.

ŠTĚTOVÁNÍ Nejčastěji pro Správu KRNP jsme s cestáři opravili bez užití mechanizace v letech 1994 až 2005 přes 30 kilometrů horských cest a chodníků. Vyzkoušeli jsme řadu tradičních technologií, z nichž se nejlépe osvědčilo pracné, ale trvalé štětování. V místech s dostatkem vhodných kamenů se vymezí okraje cesty kamennou obrubou a meziprostor se vyrovná na výšku postavenými menšími kameny. Mezery se vyklínují dlouhými placáky, až se celá konstrukce zpevní. Pro pohodlnou chůzi se povrch cesty překryje vrstvou zeminy bez humusové složky, aby při dešti nebahnila. Podle spádu jsou ve vzdálenosti osm až dvacet metrů vyštětované příčné žlabové svodnice. Jimi odtéká i voda z podélného příkopu. Cesty zařízle do svahu mají spodní nosnou a horní zajišťující kamennou zeď. Štětované cesty dobře drénují, proto odolávají deštům a mrazovým pohybům. Vzorová díla jsou v Peci ve Šramlu, od Severky k Bufetu, závěr Dřevašské cesty ve Špindlerově Mlýně a začátek Klausového dolu v Janských Lázních.

STURZPFLASTER-TECHNOLOGIE In den Jahren 1994 bis 2005 haben wir mit Wegebauern ohne jegliche Mechanisierung – zumeist für die KRNP-Verwaltung – über 30 Kilometer Gebirgswege und Bergsteige gebaut. Dabei haben wir eine ganze Reihe von Technologien ausprobiert, von denen sich die mühsame Sturzpflaster-Methode wegen ihrer Beständigkeit am meisten bewährt hat. An Stellen, wo genügend passende Steine zur Verfügung stehen, werden zuerst Saumsteine eingelassen, der Zwischenraum wird mit aufrecht stehenden, kleineren Steinen ausgepflastert. Die Lücken werden dann mit langen flachen Steinen verkeilt, bis die ganze Konstruktion fest wird. Die Oberfläche solch eines Weges wird dann mit einer Erdschicht ohne Humus bedeckt – zum bequemen Gehen und damit sie bei Regen nicht schlammig wird. Je nach Gefälle werden in jeweils acht bis zwanzig Meter Abstand auf ähnliche Weise gepflasterte, querlaufende Wasserabfuhrinnen gebaut. Durch diese kann auch das Wasser aus dem Längsgraben abfließen. In Hänge eingeschnittene Wege haben unten tragende und oben schützende Wände aus aufgeschichteten Steinen. Diese Wege mit Sturzpflaster drainieren gut und sind deshalb beständig gegenüber Regen und Frostbewegungen. Meisterwerke solcher Wege sind in Pec der Schromma-Weg, der Weg vom Berauerberg zum Hotel Bufet, der Abschluß des Schneeschubwegs in Spindelmühle und der erste Abschnitt des Klausengrunds in Johannisbad.